

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2241/2548

นายพงศ์พันธุ์ มณีประพันธ์โจทก์ บริษัทสยามชินเท็ค คอนสตรัคชั่น จำกัด (มหาชน) โดยบริษัทชินเทค
แพลนเนอร์ จำกัด (ผู้บริหารแผน) กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 90/12

ย่อ / หลักกฎหมาย

วันที่ 21 มิถุนายน 2543 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ 1 และวันที่ 30 มีนาคม 2544 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนฟื้นฟูกิจการและตั้งบริษัท ส. เป็นผู้บริหารแผน โจทก์ถูกจำเลยที่ 1 เลิกจ้างเมื่อวันที่ 28 กันยายน 2543 อ้างว่าทุจริตต่อหน้าที่ โจทก์จึงไปยื่นคำร้องต่อจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นพนักงานตรวจแรงงานเพื่อเรียกค่าชดเชยจากจำเลยที่ 1 พนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งว่าโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามคำร้อง ดังนั้นการที่โจทก์ฟ้องคดีนี้ต่อศาลแรงงานกลางเมื่อวันที่ 4 กันยายน 2545 ขอให้จำเลยที่ 1 ลูกหนี้ จ่ายค่าชดเชย อันเป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 ลูกหนี้ แม้โจทก์จะฟ้องจำเลยที่ 2 และกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจำเลยที่ 3 และขอให้ศาลมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 2 ซึ่งสั่งว่าโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยเข้ามาด้วยก็เพื่อที่จะให้โจทก์ได้รับค่าชดเชยจากจำเลยที่ 1 เท่านั้น ไม่ทำให้คดีนี้ไม่ใช่คดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 ลูกหนี้ แต่อย่างไร ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องที่ต้องห้ามตาม พ.ร.บ. ล้มละลายฯ มาตรา 90/12 (4)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของพนักงานตรวจแรงงานจำเลยที่ 2 และพิพากษาให้จำเลยที่ 1 จ่ายค่าชดเชย พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ จำเลยทั้งสามให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้วฟังข้อเท็จจริงว่า โจทก์เป็นลูกจ้างจำเลยที่ 1 เข้าทำงานเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2536 ตำแหน่งสุดท้ายเป็นผู้จัดการหน่วยงานรับผิดชอบดูแลงานโครงการบำบัดน้ำเสียกรุงรัตนโกสินทร์ ค่าจ้างเดือนละ 51,868 บาท วันที่ 21 มิถุนายน 2543 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ 1 และวันที่ 30 มีนาคม 2544 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนฟื้นฟูกิจการและตั้งบริษัทสยามชินเทค แพลนเนอร์ จำกัด เป็นผู้บริหารแผน โจทก์ถูกจำเลยที่ 1 เลิกจ้างเมื่อวันที่ 28 กันยายน 2543 อ้างว่าทุจริตต่อหน้าที่ โจทก์จึงยื่นฟ้องจำเลยที่ 1 ต่อศาลแรงงานกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ 6509/2543 เรียกให้จ่ายค่าชดเชยอันเกิดจากการเลิกจ้าง ศาลแรงงานกลางเห็นว่ามูลหนี้ที่โจทก์ฟ้องเกิดขึ้นก่อนวันที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ 1 ชอบที่โจทก์จะไปยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ มีคำสั่งให้จำหน่ายคดีจากสารบบความ โจทก์ไม่ไปยื่นคำขอรับชำระหนี้ แต่ได้ยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานจำเลยที่ 2 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2545 เพื่อเรียกค่าชดเชยในมูลหนี้เดิมที่เคยฟ้องและศาลสั่งจำหน่ายคดีไปแล้ว ต่อมาวันที่ 14 สิงหาคม 2545 จำเลยที่ 2 ได้มีคำสั่งที่ 8/2545 ลงวันที่ 14 สิงหาคม 2545 ว่าโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามคำร้อง โจทก์จึงฟ้องเป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 4 กันยายน 2545 ขอให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 2 และพิพากษาให้จำเลยที่ 1 จ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์รวมทั้งดอกเบี้ยของค่าจ้างช่วงที่โจทก์ยังทำงานกับจำเลยที่ 1 ระหว่างวันที่ 1 ถึงวันที่ 28 กันยายน 2543 แล้วศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า ค่าชดเชยและดอกเบี้ยของเงินค่าจ้างค้างจ่ายที่

โจทก์ฟ้องในคดีนี้เป็นหนี้ในการฟื้นฟูกิจการ มูลหนี้เกิดขึ้นตั้งแต่โจทก์ถูกจำเลยที่ 1 เลิกจ้างเมื่อวันที่ 28 กันยายน 2543 ก่อนวันที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ 1 เมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2544 ชอบที่โจทก์จะไปยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อ

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 มาตรา 90/26 ต้องห้ามไม่ให้โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกหนี้ได้รับผิดเป็นคดีแพ่ง ตามมาตรา 90/12 (4) แม้โจทก์จะฟ้องจำเลยที่ 2 ที่ 3 และขอให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 2 เข้ามาด้วยก็เพื่อให้โจทก์มีสิทธิได้รับค่าชดเชยจากจำเลยที่ 1 ถือได้ว่าเป็นการฟ้องเพื่อให้ได้รับชำระหนี้จากจำเลยที่ 1 โดยตรง ซึ่งต้องห้ามตามบทกฎหมายข้างต้น โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสามพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "มีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ประการเดียวว่า ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 ลูกหนี้ จึงเป็นฟ้องที่ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 มาตรา 90/12 (4) หรือไม่ ปัญหาดังกล่าวโจทก์อุทธรณ์ว่า ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องที่ขอให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานที่ 8/2545 ของจำเลยที่ 2 จึงไม่ใช่ฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 ลูกหนี้ เห็นว่า คำสั่งพนักงานตรวจแรงงานที่ 8/2545 ของจำเลยที่ 2 ที่สั่งว่าโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามคำร้องนั้น มีผลเพียงทำให้จำเลยที่ 1 ยังไม่มีหน้าที่ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์เท่านั้น มิได้บังคับโจทก์ให้กระทำหรือไม่กระทำการใด หากโจทก์ไม่พอใจในค่าชดเชยนั้นต่อไปโจทก์ก็ไม่จำเป็นต้องนำคดีไปฟ้องขอให้ศาลสั่งเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว และหากโจทก์ประสงค์จะได้ค่าชดเชยโจทก์ก็สามารถฟ้องคดีขอให้จำเลยที่ 1 จ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์ได้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าโจทก์ฟ้องคดีนี้โดยมีคำขอให้ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยที่ 1 จ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์ อันเป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 ลูกหนี้ แม้โจทก์จะฟ้องจำเลยที่ 2 ที่ 3 และขอให้ศาลมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานของจำเลยที่ 2 ซึ่งสั่งว่าโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยเข้ามาด้วยก็เพื่อที่จะให้โจทก์ได้รับจ่ายค่าชดเชยจากจำเลยที่ 1 เท่านั้น ไม่ทำให้คดีนี้ไม่ใช่คดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 ลูกหนี้แต่อย่างใด ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องที่ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2485 มาตรา 90/12 (4) ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องนั้นชอบแล้ว อุทธรณ์โจทก์ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

จรัส พวงมณี · ขวลิต ยอดเณร · พิทยา บุญชู

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2241/2548>